

Balcó de la Reixa. A 1.847 metres. Pics d'Europa.

Badia de Santander.

que gaudeix, Astúries m'ha sorprès pel verd de la muntanya i el blau del mar i Cantàbria ja és l'acabose amb l'aridesa de les seues roques altes, brusques i respectuoses.

Per Potes i bordejant el "desfiladero de la Hermida", arribem a Fuente Dé. Aquest "desfiladero" del riu Deva té un recorregut de vint quilòmetres al costat de la carretera. Com és costum en mi, sentada còmodament mirant com l'aigua corre pel damunt les pedres, baix les majestoses muntanyes i alguna que altra cabra muntanyenca. Per uns moments recordant a m'agüelo quan em contava lo molt que li agradava viatjar, no per conèixer ciutats que han fet els homes, sino per admirar els paisatges que ha fet la natura. Li agradava tant com a mi!

A una altitud de 1.047 metres està el telefèric, que puja uns 800 més. Un desnivell que tant al pujar com al baixar em produeix una sensació que mai havia sentit. Un cop dalt, tapats tot el més que podem, Tico, Noèlia i jo anem a recórrer una de les moltes rutes que es poden fer, però canviem prompte de pensar perquè fa molt de fred. Això sí, la foto de rigor asomades a la reixa de ferro que sobreix de la muntanya, encara que siga baixar en els ulls tancats d'impressionant que és admirar els valls i muntanyes asturs i càntabres. Un carajillet per entrar en calor i a gaudir de tot allò que ens ofereixen els Pics d'Europa.

Dinem a Espíroma i després anem fins a Santo Toribio de Liébana, a vore i tocar un tros de relíquia de la Creu Santa. Casualment per aquestes dates i concretament el dia d'avui, el Príncep Felip visita aquest lloc que estic coneixent..., serà que m'està buscant a mi?. Quan nosaltres marxem ell encara no ha arribat, però hi ha un meneo de Guàrdia Civil, Bombers, helicòpters i gent armada que és una passada. No sé si m'acostumaria a tot això.

Tornem a baixar pel desfiladero fins a Sant Vicent de la Barquera. Noèlia em fa pujar fins al Castell i esgotada per tant de senderisme i tant de passeig en arribar a la província càntabra, concretament a Suances, només tinc ganes de desfer la maleta, dutxar-me, sopar i gitar-me a dormir.

Divendres 24. SUANCES - SANTANDER - SANTI-LLANA DEL MAR. Suances és un poble que viu del turisme 100%, a l'estiu la població es multiplica. I per a variar una vista de muntanya, casetes i la ria, molt guai. Només arribar em fa l'efecte que estic a Beverly Hills, per la quantitat de xalets i hotels de preus incalculables.

Mentre Noèlia ens conte coses de la capital càntabra, Tico ens passeja en l'autobús per davant de l'Hotel Reial, el Gran

Casino, el Palau de Festivals, el Banc de Santander, les platges del Sardinero, els jardins de Piquio i de Pereda, fins arribar a la península de la Magdalena. Allí pugem al trenet que ens arrima al Palau de la Magdalena, pel caminet entre arbres i verd veiem una figura del conegut Fèlix Rodríguez de la Fuente (el amigo de los animales). El meravellós Palau, regal dels santanderiners a Alfons XIII, amb les seues característiques 365 finestres i ara reconegut com una de les millors universitats internacionals d'estiu d'Europa. El trenet acaba el seu recorregut davant del minizoo, visitem els animalets i tornem a per Tico, que ara ens porta al centre de Santander, per anar a visitar la Catedral, passejar pel claustre i pel centre de la ciutat. Una ciutat molt presumida, els escaparatés i la gent amb una manera de vestir deslumbrant i amb molta elegància. Fins que es fasse l'hora ens quedem sentades a un banquet prenent el sol i contemplant la Bahía de Santander.

De vesprada més excursió fins Santillana del Mar, un poblet molt pintoresc en forma de "Y", empedrat i amb moltes tendes que al final d'ell es troba l'església romànica "La Colegiata".

Que no berenarem? em diu Noèlia, comprem unes postals i mentre les escrivim ens mengem un bon tassó de xocolata amb xurros..., mmm que bo!, de fet amb tot això no va caler sopar molt.

Dissabte 25. SUANCES - PARC DE CABARCENO - COMILLAS. Com molt bé ens va contar la meua amiga Pau en el seu article del mateix viatge que he fet ara jo, en el Parc de la Natura de Cabarceno s'acullen en semilibertat cinc-cents animals de quaranta espècies diferents, entre ells, estruços, zebres, hipopòtams, bisons, micos, tigres, lleons, óssos,....

Vam passar un matí molt agradable al mig de totes estes immenses muntanyes roginoses. El trajecte es fa amb l'autobús, puges i baixes d'ell per a visitar als animals, ja que el recorregut per a fer-ho a peu és massa llarg.

Després de dinar, paraigües en mà perquè tornava a ploure, anem a Comillas. Ens arribem a vore el Capritxo de Gaudí. Açò és ara un restaurant de luxe comprat per uns xinesos. Obra, d'aquest famós arquitecte, encomanada per un xic solter. Una caseta que com molt bé s'anomena, no deixa de ser un capritxo de la persona que la va manar fer.

Seguim amb aigua i tollets i visitem el Palau de Sobrellano, amb una exposició de plànols i muntatges de moltes de les meravelles de Gaudí, com també uns mobles de l'època. De davant del Palau es pot vore la universitat ponti-